

SOLEMNITAT DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT (A)
Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat
11 de juny de 2017
Ex 34,4b-6.8-9 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18

Estimats germans i germanes,

Les lectures d'avui han estat breus, també ho serà l'homilia. Voldria subratllar *dues idees*.

La primera és que en la nostra relació amb Déu Pare, Fill i Esperit Sant, més que capficar-nos a pensar per què hem de creure que hi ha un sol Déu en tres persones, hem de fer madurar la nostra fe en Déu a través del mateix camí que van seguir els deixebles de Jesús.

En efecte, els apòstols es trobaren amb un company, Jesús de Natzaret, que els va atreure profundament per allò que deia i feia.

Descobriren que tenia una relació molt especial –única podem dir nosaltres– amb Déu, fins al punt d'anomenar-lo "Papà", cosa inimaginable per a un jueu. Els ensenyà com havien de practicar els manaments revelats a Moisès, sempre aprofundint-ne les causes i les motivacions. D'aquesta manera establia un nou estil de relació entre la gent, fins al punt de donar-nos com a únic manament l'inseparable amor a Déu i al pròisme. La novetat –i ho serà fins a la fi dels segles– és que la salvació venia a través de la creu, però la creu es demostrà garantia de resurrecció.

Fruit d'aquest misteri pasqual, Jesús ens donava el seu Esperit, que és el que ens fa comprendre i assumir els ensenyaments de Jesús i ens dóna la força de poder estimar tal com Déu ens estima a nosaltres. La humanitat de Jesucrist ens apropa al Pare i ens comunica l'Esperit Sant. Per això, ser cristià no és tant una imitació humana de Jesús com viure la intimitat que ell té amb el Pare i amb l'Esperit. Aquesta intimitat ens és donada pel baptisme, que ens empeny a aprofundir la seva gràcia al llarg de la vida.

La segona idea vol ser una insistència en els dons de l'esperança i de la pregària: són aquells rius d'aigua viva que Jesucrist va afirmar que sortirien de l'interior del qui creu en ell. Esperança, que s'ajunta a la fe en Déu Pare, i pregària, inspirada per l'Esperit Sant. Tot això es tradueix en la lloança, lloança als llavis i en el cor. Lloança amb què expressem a Déu que som cristians. Un cristià que no parteix de la lloança a Déu trontollarà en la fe, defallirà en l'esperança i potser transformarà la caritat en mer activisme.

Per concloure, un testimoniatge positiu: el de Beda el Venerable, el monjo més savi i més sant de l'Anglaterra de l'Edat Mitjana. Estimava molt el seu país: en va escriure la història. Però estimava encara més la Sagrada Escripura, que va comentar amb profusió. Sabeu com va acabar la seva vida? Dictant el darrer dels seus múltiples llibres i dient simplement: "Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant". I conclou el biògraf: "Va lliurar l'esperit després d'haver pronunciat el darrer dels noms divins".